

GEROEPEN om HERDERS te WORDEN die hun LEVEN GEVEN

4e Paaszondag B / Joh. 10. 11-18

Waarom gebruikt Jezus het beeld van de schapen en de herder? Zeker niet omdat Hij opeens romantisch werd of een sentimentele bewondering kreeg voor het leven op de buiten. Ook niet om ons moraliserend op te roepen tot gedweeheid of kuddegeest. Neen, eigenlijk wil Jezus ons niet zozeer iets zeggen over de schapen. Hij wil ons vooral iets leren over de herder. De echte herder is geen heerser met macht, maar een belangeloze leider, een dienaar die Zijn leven geeft.

Wij hebben gelukkig zelf al heel wat herders en herderinnen in ons leven ervaren. Anders zouden wij hier niet zitten. Zo vele mensen hebben al voor ons gezorgd, ons naar de stal teruggebracht als wij veiligheid nodig hadden, of ons naar nieuwe weiden geleid om nieuwe perspectieven te openen: moeder thuis, een leraar op school, een verpleegster toen wij ziek waren, een echte vriend of vriendin op onze weg. Wij blijven de herders en de herderinnen van ons leven diep dankbaar.

En wij worden uitgenodigd om ook zelf herder of herderin te worden voor anderen, nl. voor diegenen voor wie wij te zorgen hebben.

Maar wij mogen wel weten dat "herder zijn" een gevaarlijke stiel is. Nog niet zozeer omwille van de uiterlijke gevaren, maar veeleer omwille van de innerlijke bekoring tot machtsdrang. Macht is nl. de dagelijkse verlokking voor elke herder, voor al wie verantwoordelijkheid draagt over anderen: ouders, opvoeders, dokters, diensthoofden, bureauchefs, priesters, pastores, sociale helpers. Het is uit goedbedoeld plichtsbewustzijn dat verantwoordelijken eigenaardig genoeg zich soms geneigd voelen, om allereerst de reglementen van hun dienst te willen verdedigen, om te eisen dat het organisatieschema goed wordt gevolgd, om te zorgen dat de wetten en de papieren in orde zijn. En uiteindelijk vergeten zij dan op de eerste plaats te kijken naar de mensen die voor hen staan en die hulp nodig hebben. Meer dan bij anderen, dreigt bij al wie verantwoordelijkheid draagt steeds opnieuw de bekoring om eerst respect op te eisen voor de idealen en de principes van de organisatie, in feite voor de zelf gevormde inzichten erover, dus eigenlijk voor zichzelf. Deels onbewust, maar ook deels gewild, komen zij ertoe om de mensen in nood voor wie zij verantwoordelijk zijn, wat weg te duwen, niet meer te laten meetellen, in het ergste geval zelfs, af te schrijven of dood te verklaren. De opdracht voor alle herders, ouders, opvoeders, priesters, diensthoofden, luidt steeds opnieuw: de sluimerende behoefte aan macht uit te zuiveren door nog meer het verlangen te laten groeien. om op de eerste plaats te dienen en zijn eigen leven te geven.

En dit is nu de kern van elke geestelijke roeping. Geestelijk of religieus geroepen doen meer dan een functie uitoefenen als sociale helper of groepsanimateur, als leraar, ontwikkelingshulp of arts zonder grenzen. Dat zouden ze allemaal wel kunnen. Maar "geroepen zijn" is geen supplementaire functie uitoefenen naast de andere. Het is de innerlijke houding van totale gegevenheid beleven binnen elke functie, bij welk engagement men ook terecht komt. Priesters en religieuzen zijn, binnen al de taken die zij hebben, vooral specialisten van mensenzorg vanuit een hart dat mensen liefheeft zonder onderscheid te maken, en dat wil dienen en zijn leven wil geven.

"Geroepen zijn" zal dan ook vooral betekenen: genezen, wassen, verzorgen, troosten, verbinden, zoeken, luisteren, thuisbrengen, verlossen van vervreemding, van eenzaamheid, van benauwdheid, van manipulatie, van uitbuiting, van onrecht. en dat voor allen, zonder exclusiviteit, zonder uitsluiting. Dus zullen de zwakkeren daar zeker ook bij zijn. Geroepen getuigen, niet zozeer met leer of redenering, maar met voorbeeld, met heel het eigen leven. En dat vraagt van hen een voortdurende strijd tegen de eigen zelfzucht en machtsdrang.

Vandaag voegt de Heer er speciaal aan toe: “Herder zijn” betekent ook: de eenheid in de groep bevorderen. Jezus spreekt over een groepsverbondenheid waar elke persoon toch volledig wordt gerespecteerd. In Zijn kerkgemeenschap worden wij persoonlijk gekend, geroepen bij onze eigen naam door een bekende stem, die ons een eigen plaats geeft in de groep. Wij voelen ons inderdaad maar kerkmensen, als wij binnen onze geloofsgemeenschap, de vrijheid krijgen om onszelf te zijn. Maar dit wordt mogelijk, niet door zelf onze eigen belangrijkheid te affirmeren, wel door zeer persoonlijk verbonden te blijven met Hem, met de echte Herder.

“Herder zijn” op die manier, dat hebben wij begrepen, daarvoor kies je niet alleen, daarvoor word je ook gekozen, geroepen. Wie wil zulke herder zijn in onze tijd?

Zij zijn er, die goede herders en herderinnen, ook in onze geloofsgemeenschap van vandaag. Het godsvolk moet ze wel durven herkennen en op tijd aanwijzen.

Pater Frans s.j.

Frans Mistiaen s.j.
(Socius Provincialis BSE -
Assistent Provinciaal Vlaamse Jezud'eten)
Koninginnelaan 141
B-1030 Brussel
tel: +32.2.205.01.50
fax: +32.2.205.01.51
<jesuits.flanders@jesuits.net>
<frans.mistiaen@jesuits.net>